

Mục Lục

Giờ học cuối cùng của thầy <i>Grandpa</i> Kijima.	7
Đừng gọi là “Haru-chan” nữa!	16
“Chủ công số 4” - của Suehiro Top Stars.	27
Plan - Do - Check - Action.	39
“Kế hoạch thực hiện ước mơ” của cầu thủ Otani Shohei.	47
Coco Chanel là người như thế nào?	63
Mua cuốn “Siêu đơn giản! Phương pháp tư duy để thông minh hơn”.	72
Thử làm “Bảng triển khai lí luận”.	87
“Vua bánh <i>hamburger</i> Z oai phong”	94
Xem “Báu vật của Sara”.	110

Bị chú cảnh sát hỏi “Câu hỏi nghiệp vụ”	120
Cú <i>home-run</i> quyết định trong mơ.	127
Biệt danh của “Kế hoạch tương lai” là “KRANDPA”?	147
Thị lực quan sát vật chuyển động thật tuyệt!	153
Chiến lược leo lên tháp Eiffel	164
Dũng khí để bắt đầu, kiên tâm để duy trì, nghiêm túc để làm đến cùng	181
Điều tứ quyết định vào ngày mùng 5 tháng Tư	191
Làm “Sổ tay tương lai” cho riêng tớ	197
<i>Congratulation!</i>	212
Lời kết	221

Giờ học cuối cùng của thầy *Grandpa Kijima*

"**T**hầy cứ ngỡ như mình vừa mới nhận chức giáo viên chủ nhiệm lớp 5A vào hôm qua, vậy mà đã một năm rồi. Quả thật, một năm trôi qua chỉ trong chớp mắt, đúng không các em? Thời gian trôi qua rất nhanh. Nhanh quá. Các em có thấy thế không?"

Dứt lời, thầy Kijima chậm rãi lần lượt nhìn từng đứa trong ba mươi hai học trò chúng tớ.

Giọng nói này như thấm vào tim tớ. Có lẽ hôm nay là "ngày ấy" nên tớ mới cảm nhận thế chẳng?

Những đứa thường ngày hay chen vào một hai câu trêu ghẹo bạn bè hôm nay cũng im thin thít.

Thầy bước xuống bục giảng, đi chậm chậm giữa hai hàng ghế chúng tớ đang ngồi:

“Thầy đã yêu cầu các em tự giới thiệu bản thân vào ngày mùng 7 tháng Tư năm ngoái, trong giờ dạy đầu tiên của thầy ở lớp ta. Đúng không nhỉ? Thầy cũng được nghe các em kể về ước mơ tương lai của mình. Tuần sau đó thầy yêu cầu các em tóm tắt thành bài văn. Đến giờ thầy cũng vẫn nhớ rõ ước mơ của các em đấy. Imai muốn làm giáo viên mầm non này. Sakuma muốn là Youtuber, đúng không nhỉ? Hay là đến giờ em đã bắt đầu thực hiện rồi?”

Thầy hỏi Imai ngồi hàng ghế đầu và Sakuma ngồi ở hàng sau đó.

“Anh trai em đã bắt đầu từ năm ngoái rồi, nhưng em thì vẫn chưa. Anh em là sinh viên, nhưng kênh Youtube của anh có vẻ cũng chưa được nhiều lượt xem lắm ạ.”

Xung quanh rộ lên tiếng cười rúc rích khi nghe câu trả lời ấy.

“Ra là vậy, đúng là không có gì dễ dàng trong đời nhỉ.”

Thầy đặt nhẹ tay lên vai Sakuma rồi đi bộ xuống hàng ghế tiếp theo.

“Ước mơ của Tamada là trở thành bác sĩ thú y. Nếu bệnh nhân là một chú rắn thì em có thấy sao không?”

“Không sao ạ. Có lẽ vậy. Nhưng nếu con rắn ấy dài hơn năm mét thì chắc em sẽ sợ đấy thầy ạ.”

Những tiếng cười lại vang lên.

Giữa bầu không khí có vẻ hơi căng thẳng ấy, thầy Kijima đang giúp chúng tớ thư giãn. Thầy trò chuyện với từng đứa.

Biệt danh của thầy là *Grandpa*. Thầy lớn tuổi hơn cả thầy hiệu trưởng lẫn thầy hiệu phó, thầy như một người ông của chúng tớ vậy. Đầu thầy bóng loáng, nhưng râu lại mọc rất rậm.

Vì thầy sẽ “về hưu”, nên hôm nay - 24 tháng Ba theo như góc ngày tháng trên bảng đen ghi lại - là ngày bế giảng, cũng là ngày có giờ học cuối cùng thầy dạy.

“Giấc mơ của Shimauchi là trở thành họa sĩ. Vì em vẽ rất giỏi, tranh em vẽ giống như tranh Picasso... Yakushiji thì, ừm..., em muốn trở thành nhà sư tu hành ở chùa đúng không?”

“Không phải ạ! Em muốn làm tiếp viên hàng không, bay trên các chuyến bay quốc tế cơ ạ.”

“À đúng rồi đúng rồi. Thầy xin lỗi em nhé, thưa *madam*.”

Thầy nói như giọng điệu của thám tử lừng danh Poirot⁽¹⁾ trong phim truyền hình vẫn chiếu trên tivi rồi cúi mái đầu bóng loáng xin lỗi Yakushiji.

Cứ thế, đi hết hàng thứ tư rồi thầy đến gần hàng thứ năm.

Bàn tiếp theo là... tó. Mồ hôi tay tó đột nhiên túa ra. Tó vươn thẳng vai, chuẩn bị sẵn tinh thần.

Grandpa tiến lên một bước, đến rất gần bàn tó ngồi.

Đúng lúc đó thì:

“Thầy ơi, khi đến lượt em, thầy cũng dùng từ *madam* như vừa nãy nhé.”

Một giọng con gái khỏe khoắn nói vọng lên từ góc lớp phía sau, lớp học khẽ xôn xao như thể có ai đó vừa “ném đá xuống mặt hồ yên ả” vậy.

(1) Nhân vật trong tác phẩm trinh thám của nhà văn Anh Agatha Christie (1890-1976). (BT).

Ghế phía sau hơi chéo chỗ tó ngồi. Lại là Maruko đấy à? Tó suýt nữa thở hắt ra.

“Ồ, Marukoshi à. Được thôi thưa *madam*. Em sẽ đi Pháp học để trở thành người mẫu thời trang đúng không nhỉ?”

“Không phải người mẫu mà là thiết kế thời trang ạ. Thầy phải nhớ kĩ chứ!”

“Vậy à, ra là em muốn làm bên thiết kế. Thế thì, thầy phải đặt hàng trước để em may vá cho cháu nội của thầy từ bây giờ thôi.”

“Nếu thầy đặt thì em sẽ... ừm... giảm giá khoảng 30% cho thầy ạ.”

“Cảm ơn *madam*, nhưng quần áo của Pháp có vẻ đắt, nên nếu em giảm hẳn một nửa cho thầy thì tốt quá!”

Cứ dính đến Maruko là câu chuyện lại lệch đi hướng đâu đâu. Hôm nay là ngày chia tay thầy cơ mà.

“*Madam* có nghĩa là gì?”

“Kiểu nữ quý tộc ý!”

Những tiếng xì xào vang lên. Đấy, biết ngay mà.

“Quý tộc là người nổi tiếng xuất hiện trong lịch sử á? Như kiểu Napoleon á?”

“Napoleon là nam giới mà? *Madam* là từ để chỉ phụ nữ, đúng không nhỉ?”

“Chắc là như vậy đấy. Chỉ những cô gái trẻ tóc vàng.”

“Thế thì không phải là Maruko rồi.”

Những tiếng thì thào cứ liên tiếp truyền đi, không khí trang nghiêm đã bị phá vỡ. Tất cả là lỗi của Maruko!

Thầy *Grandpa* trở lại bục giảng, bắt đầu nói đúng như kiểu một thầy giáo giảng bài:

“Có câu thành ngữ là ‘Thời gian tựa tên bay’. Câu này có nghĩa là thời gian trôi đi nhanh như một mũi tên bay vậy. Thầy cũng thế đấy, chỉ lơ đãng chút thôi thì sẽ thành ông lão. À không, ‘đã thành’ mới đúng chứ nhỉ? Nghĩ thấy gay go phết!”

Thầy Kijima cố tình khom lưng rồi làm điệu bộ như ông lão bước đi trước bảng đen.

Cả lớp lại cười phá lên vì cách pha trò hóm hỉnh như thường ngày của thầy.

“Thời tiểu học của các em chỉ còn một năm nữa thôi. Sau đó các em sẽ thành học sinh cấp hai.

Đúng không nhỉ? ‘Thời gian tựa tên bay’ nên một khi nó trôi đi thì thật sự sẽ nhanh như chớp mắt đấy. Vì thế, hãy sống trân trọng từng ngày từng ngày hết sức có thể nhé! Thầy vừa hỏi lại các em về ước mơ mà các em đã kể với thầy mùa xuân năm ngoái. Ước mơ, hi vọng, mục tiêu. Có rất nhiều cách nói nhưng tựu chung đều là các em muốn trở thành người như thế nào, muốn làm công việc gì, đúng không nhỉ?”

Thầy kéo dài giọng ở đoạn “Đúng không nhỉ?”, câu cửa miệng của thầy, rồi đưa mắt nhìn khắp chúng tớ, lần lượt từng đứa một.

“Lên cấp hai, sẽ có giờ thực hành trải nghiệm nghề nghiệp. Nghĩa là các em sẽ được trải nghiệm một chút các công việc trong đời thực tế. Ví như làm cô giáo ở nhà trẻ, nhân viên cửa hàng bánh ngọt hay học nghề ở sở cảnh sát. Nhưng trước lúc đó, thầy muốn các em dẫn một bước nhỏ để thực hiện ước mơ, nguyện vọng của bản thân. Cụ thể là hãy tự đặt cho mình một mục tiêu. Được chứ? Thầy nghĩ như vậy đó. Kì nghỉ xuân này mỗi em hãy ngẫm nghĩ lần nữa xem ước mơ của mình là gì, rồi nghĩ đến kế hoạch thực hiện nó xem sao.”

Kế hoạch thực hiện.